

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690232368.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Den Gang, jeg vaagned, var det ved min Rejsefælles Røst, og jeg fornam ved den Erindring, som kommer, uagtet Sansningen ikke blev fornummet, at Ordene vare gentagne flere Gange, og at jeg havde ligget i en Døs og ikke opfattet dem før. Han sagde til mig: »Kom, stat op! Hvis ej, er Du fortabt. Vi ere ved Stranden«. Ved disse Ord oplod jeg mit Øje. Paa gyldent Sand hvilede jeg. Guldstøvets Glans spredtes ud over en Hule af Basalt med sine sorte Søjlevægge; men over mig saa jeg op mod det tomme Mulm. Men uden for den klare Lysport, der var Hulens Indgang, saa jeg igen den samme røde Glans. Ret som baaret af usynlige Hænder rejste jeg mig paa begge mine Fødder og droges af en feberagtig, angstfuld Længsel efter den røde Glans. Jeg svimlede. Jeg veg. Jeg sank berust i Knæ. Og mine nøgne Arme omsluttede i Henrykkelse som Horizont det Billed, som jeg saa. Først var jeg forsagt, som Bruden er det i den stille Time, da de sidste Gæsters Trin dør hen paa Trappen, og saa' kun gennem sænkede Øjenhaar; men som hun af sin Bejlers Kærtegn, lod mine Øjne sig mer og mer beruse af Farvernes søde Smil, og uden Sky sejlede mit Blik snart frit ud over Dejlighedens Hav.